

9-
„Травиата“.

Зимното слънце биеше добръ въ стаята ми. Единъ голѣмъ златенъ снопъ зари, широкъ колкото прозореца, прѣзъ които минуваше, падаше наклонно възъ килима, и се прѣчупваше въ единъ жгълъ на писменния ми столъ, отъ което озарения късъ на сукното пламваше въ ярка зеленина.

Азъ поканихъ доктора М. да се отмѣсти на сѣнка, защото въ врѣме на разговора, той нечувствително бѣше помѣстилъ стола си къмъ прозореца и главата му, оплѣшевлъ вече надъ челото, се намираще сега подъ правия ударъ на слънчовия снопъ.

— Не, азъ нарочно дойдохъ подъ слънцето, азъ обичамъ заритѣ на слънцето. Слънцето е здраве, — каза той и продължи разговора си, който имахме.

Въ това врѣме на улицата засвири лантерна и полака отмина.

Докторътъ се услуша съ видимо удоволствие, въ талазливитѣ звукове на инструмента, които постоянно слабнѣяхъ.

— Азъ обичамъ музиката, обичамъ звуковетѣ въобще — каза той.

— Странно деликатни вкусове у единъ рѣзачъ на човѣшко мѣсо: заритѣ и звуковетѣ! Докторе, ти очевидно си сбъркалъ призиванieto си, — забѣлѣжихъ му шеговито.